

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

วัดเป็นแบบฉบับของประชาชน

นี่ก็ยังไม่มียุทธศาสตร์วัดโยธานิมิตร วัดโยธานิมิตรเป็นวัดของเรา เราบวชแล้ว จำพรรษาอยู่ที่วัดโยธานิมิตร หนองขอนกว้าง สองพรรษา จากนั้นก็ไปตลอดจนกระทั่งถึงมาอยู่ที่นี่ ก็ยังถือว่าวัดโยธาเป็นวัดของตัวเองเจ้าของอยู่นั้นแหละ มีลักษณะคอยรับผิดชอบทำหน้าที่ชมอยู่จากวัดนี้ตลอดมานะ นี่ก็จะองค์ไหนมาเป็น ก็จะให้พระท่านเขียนจดหมายหรือให้ท่านไปเองไปหาท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ ให้พิจารณาพระที่สมควรจะเอาองค์ไหนมาเป็นสมภารวัดโยธานิมิตร เราเป็นคนจัดเอง ก็ให้ท่านได้จัดส่งมาสำหรับพระในวัดโยธานิมิตรพระอายุพรรษาน้อยๆ ยังไม่สมควรจะเป็นเจ้าอาวาสหรือเป็นหัวหน้าวัดนั้นได้

ตอนท่านตั้งยังมีชีวิตอยู่ก็เริ่มจะสร้างโบสถ์ใหม่ โบสถ์หลังเก่ามันเสียเสียมาก พอตีเราเดินเข้าไปก็ไปเห็นกำลังจะเริ่มสร้างโบสถ์ ไม่ว่าจะซ่อมนะ สร้าง เราก็เลยพูดกับท่านตั้งว่า เอา จะสร้างก็สร้างเสีย ผมจะให้ปฐมฤกษ์ ๑ ล้านบาท ก็มอบให้เดี๋ยวนั้น ๑ ล้านบาท ต่อไปก็เริ่มสร้างไปได้เลย พอตีพระครูตั้งก็เสียไป เรายังไม่เข้าไปถามดูเรื่องโบสถ์ ลงความเห็นกันอย่างไรบ้างผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่เกี่ยวกับเรื่องสร้างโบสถ์

คือโบสถ์นั้นมันชำรุดมากแล้ว รื้อหมดแล้ว เราไปเห็นรื้อแล้ว เริ่มรื้อ เราก็เลยเสริมเป็นปฐมฤกษ์มอบเงินให้ ๑ ล้านบาทเป็นปฐมฤกษ์ ก็ว่าอย่างนั้น เอาจะทำอะไรก็ทำ ก็เท่านั้น แล้วไม่นานท่านตั้งก็ถูกรถชน น่าจะไม่ไกลบ้านศาลา อำเภอนองหาน เรื่องโบสถ์ก็เลยยังไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร เจ้าอาวาสวัดโยธาเราก็ไปทาบถามกับท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ไว้บ้างแล้ว ให้ท่านจัดหาพระผู้ใหญ่มีคุณธรรมสมควรที่จะเป็นหัวหน้าวัดโยธานิมิตร เรายังไม่เข้าไปย้าอีกทีหนึ่งเพื่อความแน่นอน

เราสองพรรษาล่วงแล้วออก อยู่วัดโยธานิมิตรสองพรรษา พอออกพรรษาที่สองแล้วเลยออกเลย ออกจนปานนี้ เลยไม่ได้คืนไปจำพรรษาที่วัดโยธาอีกเลย แต่ท่านพระครูท่านก็มาวัดเรา ท่านพระครูวัดโยธานิมิตรที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสตอนที่เรามาสร้างวัดใหม่ๆ ท่านก็มาที่วัดป่าบ้านตาด อะไรๆ มันขึ้นอยู่กับหัวหน้านะ หัวหน้าครอบครัว หัวหน้าบ้าน เช่นผู้ใหญ่บ้าน หัวหน้าตำบลตลอดไปถึงอำเภอ ผู้ว่าเรื่อยไป หัวหน้าเป็นสำคัญ หัวหน้าเหมือนกับเข็ม บริษัทบริวารเหมือนกับด้ายวิ่งตามเข็ม เข็มสอดไปทางไหนด้ายก็ตามไป หัวหน้าเป็นอย่างไรลูกน้องก็ต้องตามไป จึงขึ้นอยู่กับหัวหน้า หัวหน้าเป็นสำคัญมากที่สุดทีเดียว

แม้แต่พระท่านเข้าไปสู่วัดต่างๆ นี้ ท่านไม่ค่อยมองดูพระลูกวัดมากยิ่งขึ้นกว่า มองดูหัวหน้าวัดนะ เจ้าอาวาสสมภารวัดท่านจะมองดูจุดนั้นละจุดสำคัญ วัดป่าบ้านตาด เขาจะมองดูหลวงตาบัว แต่เวลาเขาเข้ามาหน้าวัดหลวงตาบัวเขียนประกาศอะไรไว้บ้าง มันไม่มองนะพวกนี้นะ เข้าใจไหม กูจะฟ้องท่านเป่าบ้างอะไรบ้าง เจ็ดเจ็ดอะไรมันไม่ดูนะพวกนี้ มันมีตลกอยู่นั้นละ เขาก็รู้ชัดเจนว่าหัวหน้าวัดชอบตลก เอาจริงเอาจังก็มาเล่นเสี๊ยะ อย่างมหาสมบัติ บุญเรื่อง ที่วัดนรนาถ เวลาท่านออกทีวีท่านพูดถึงเรา ท่านว่าการเทศนาว่าการอาจารย์มหาบัวนี้หาที่คัดค้านไม่ได้ พร้อมทั้งข้อเปรียบเทียบได้สัดได้ส่วน สองข้อ ข้อที่สามท่านก็ยกขึ้นใหญ่เลยว่าแต่ท่านมีนิสัยตลก เราก็คือเป็นอย่างนั้น ตั้งแต่ท่านยังไม่ว่า จะว่าอะไร มีนิสัยตลก เขียนอยู่หน้าวัดแทรกอยู่ในนั้นละ

เราไปอำเภอกูเขียนไปเห็นท้ายรถเขา ไอนั้นคงมีลักษณะคล้ายคลึงกับเราแหละ เราไปเห็นท้ายรถเขาว่ากูจะฟ้องท่านเป่า ว่าอย่างนั้นนะ เขาเขียนไว้ที่ท้ายรถเขาว่ากูจะฟ้องท่านเป่า เราก็คือได้ต้นฉบับมาต่อท้ายว่ามันมาเที่ยวแฟนพ่าน เอามาติดไว้หน้านั้นนะ กูจะฟ้องท่านเป่าได้มาจากอำเภอกูเขียน ไปได้จากท้ายรถเขา ก็มาต่อท้ายนี้ว่ามันมาเที่ยวแฟนพ่าน กูจะฟ้องท่านเป่าได้มาจากนั้น ก็มาต่อท้ายนี้ว่ามันมาเที่ยวแฟนพ่าน

เวลาเล่นก็เป็นลักษณะเหมือนเด็กก็ได้ ทำได้ทุกอย่างแหละ เล่นกับโลกสมมุติเขา ที่เล่นก็มี ที่จริงก็มี เวลาจริง จริงจริง ๆ นะ เวลาเล่นก็เล่นอย่างนั้นละ เวลาจริงนี้ เต็ดขาดเฉียบขาดเลยเขี้ยว ไม่ว่าจะสอนผู้ที่ เป็นบริษัทบริวารหรือไม่ว่าจะสอนตนเอง สอนตนเองก็เด็ดอย่างเดียวกัน มาสอนหมู่สอนเพื่อนก็เอานิสัยเดิมนี้ออกไปสอน แต่มีตืออยู่อย่างหนึ่งไปอยู่ที่วัดใดครูบาอาจารย์หัวหน้าวัดมักจะเมตตาสงสาร เรียกว่าทุกวัดไปเลย เราไปอยู่วัดไหน ๆ ท่านเมตตาสงสาร เป็นนิสัยตลกอย่างนั้นละ มีตลก

วัดเป็นแบบฉบับของประชาชน เดินไปในบ้านในเรือนก็ทราบ คนในบ้าน มองเห็นพระเขาจะมีกิริยาอย่างไรก็บ่งบอกทางวัดเลยละ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าวัดโกโรโกโสชาวบ้านก็รู้สึกจะเป็นไปแบบเดียวกัน ถ้าวัดมีกฏมีระเบียบชาวบ้านไม่ได้มากก็ได้หน่อย เอาไปเป็นคติเครื่องสอน อย่างวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นบ้านของเราที่จริงแต่ไม่เคยไปขึ้นบ้านใดเลย จนกระทั่งปานนี้อยู่วัดนี้เลย ถ้ามีการสวดมนต์อะไรก็ให้พระไปเราไม่ไป จนปานนี้ละ เลยไม่ทราบว่าใครเป็นลูกเป็นหลานไม่รู้ละ มาที่เข้าวัดเลย บ้านก็เป็นเหมือนบ้านทั่ว ๆ ไป ไม่ได้ว่านี่เป็นบ้านเรานั้นเป็นบ้านเขา ไม่มี เสมอไปหมดเลย

เรานี้งานมันติดอยู่ตลอดเวลา เช่นฉันจ้งหันเสร็จแล้วนี่ก็ไปละ เอาของไปโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้ทุกวัน ของนี้เต็มรถ ๆ ไป ไปมอบให้โรงพยาบาลนั้น โรงพยาบาลนี้ แล้วก็ให้โรงละสองหมื่น ๆ ทุกโรงไป เป็นอย่างนั้น ไม่ลงรถนะ นั่งอยู่บนรถ เขามาก็มารุม ก็มีนี่ละต้อนรับเขา ครั้นเขามารุมมากนัก ๆ นี่ต้อนรับเขา เอาอันนี้ นี่

ว่าอย่างนั้น ไม่พูดเฉยเลย เอาของลงแล้วไปละ ไปเลย ไม่ลงรถ ไปที่ไหนก็ไม่ลง มันชี้
 เกี้ยวเกี่ยวกับผู้กับคนมามากต่อมากแล้ว ไปที่ไหนก็มารุมนี้ไม่อยากพูดละ คือมันเบื่อ
 เสียพอ อย่างนี้ละ นี่ก็มีแต่เราพูดคนเดียว ฟังกันทั่วศาลา ที่นี้ไปไหนเขาก็รุมมา ที่นี้เรา
 ก็เบื่อที่จะพูด ไม่พูดนะ ไปก็นั่งอยู่บนรถ ให้เขาชนของลงปั๊บปั๊บๆ เสร็จแล้วไปเลย ไม่
 เคยลงรถ เป็นอย่างนั้นทุกโรงพยาบาลไป

สงสาร วัดนี้จึงเป็นวัดเสียสละ มีเท่าไรออกหมดเลย ออกหมดไม่มีเหลือ
 จนกระทั่งร้องไห้ออกขึ้นเมื่อสองสามวันนี้ ร้องไห้ออกว่าเงินหมดแล้ว หมดจริงๆ มีแต่จ่าย
 ตลอดๆ จนเขามาบอกว่าเงินหมดแล้ว เหนอ หมดแล้วเหอ ก็อย่างนั้นละมันไม่ได้สนใจ
 ว่าอะไรหมดอะไรยัง มีแต่เอาออกเรื่อย ช่วยเรื่อย เพราะเราไม่ได้สั่งสมอะไร ทุกอย่าง
 ในโลกนี้พูดให้เต็มย่นก็คือว่าจิตนี้มันเปิดตัวหมดแล้ว ปล่อยหมด สามโลกธาตุไม่มี
 อะไรมาติดใจเลย เรียกว่าปล่อยหมด ยังเหลือแต่ความเมตตาครอบ ไปที่ไหนจึงไปด้วย
 ความเมตตา ให้ๆ ตลอด ไปด้วยความเสียสละทั้งนั้นละ

นี่ละอำนาจของธรรมมารวมอยู่ที่เมตตา อย่างพระพุทธเจ้าที่วามหาการุณิก
 นาโถ หิตาย สพฺพปาณินิ พระองค์เป็นผู้มีพระเมตตาตามหาการุณาธิคุณ ทำประโยชน์
 ให้แก่สัตว์โลกไม่มีประมาณ นั้นละพระพุทธเจ้า ขึ้นมหาการุณิก นาโถ หิตาย สพฺพ
 ปาณินิ พระพุทธเจ้าทรงพระเมตตาตามหาการุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ ทำประโยชน์ให้แก่สัตว์
 โลกไม่มีประมาณ แผลออกว่าอย่างนั้น นั้นละมีแต่เมตตาเต็มหัวใจ อย่างอื่นออกหมด
 ที่เป็นพิษเป็นภัยออก เหลือแต่ธรรมล้วนๆ กับเมตตาธรรมอยู่ภายในใจ

พวกอยู่ในครวัก็ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัตินะ อย่าไปมองดูแต่คนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี
 ส่วนมากผู้ปฏิบัติธรรมจะไม่มองดูตัว ความผิดถูกชั่วดีอยู่กับใจตัวเอง มันเคลื่อนไหว
 ออกไปอะไรไม่ดูใจตัวเอง ไปดูตั้งแต่คนอื่นก็ได้ตั้งแต่เรื่องแต่ราว ตีฉินินินทา ทะเลาะ
 เบาะแว้งกันมา ไม่เกิดประโยชน์อะไร เฉพาะในครวันะสำคัญมีแต่ผู้หญิงทะเลาะกันง่าย
 ปากเปราะปากบอน เร็วที่สุด เก็บความรู้สึกไว้ไม่ได้ เอะอะก็ออกแล้วๆ

พระท่านไม่มีอะไร เช่นอย่างอยู่ในวัดเราไม่มี ตั้งแต่สร้างวัดมาวัดนี้ไม่เคยมี
 ทะเลาะเบาะแว้ง เราเป็นผู้ควบคุม ผิดถูกชั่วดี ตาหูจมูกลิ้นกายจะออกไปด้วยธรรมด้วย
 วินัย มองดูพระดูเณรจะมองดูด้วยความคิดความอ่าน ตาถึงไหนสติปัญญาความคิด
 อ่านถึงนั้นๆ หูถึงไหนก็เป็นอย่างนั้น พูดจริงๆ ว่าไม่ได้ไปแบบเชื่อๆ ซ่าๆ ภายในจิตนี้
 มันไม่เป็นอย่างสังขารร่างกาย สังขารร่างกายมันสะเปะสะปะไปอย่างนั้นแหละ ล้มลุก
 คลุกคลานไป เพียงไปแค่ศาลากลับมาก็เหนื่อยแ่แล้ว แต่จิตไม่เป็น

จิตมันจะเป็นของมันอยู่ในตัวของมันเอง พูดให้มันเต็มยศว่าสง่าอยู่ในนั้น
 ครอบโลกธาตุจะว่าอะไร ขอให้ชำระจิตดวงนี้ จะมีอะไรเลิศยิ่งกว่าจิตดวงชำระเรียบร้อย

แล้วนี้ไปได้ ไม่มี เลวก็อยู่ที่จิตดวงนี้ ดีดีเยี่ยมก็อยู่ที่จิตดวงนี้ ท่านจึงสอนให้ฝึกหัด
 ดัดแปลงจิตใจให้ดี ทำอะไรๆ ให้ใช้ความพินิจพิจารณาก่อน อย่าพรวดพรวดๆ เก็บ
 ความรู้สึกไว้บ้างพอประมาณ อย่าเอะอะก็เปาะเปะๆ ออกมา ทะเลาะกันก็ง่าย ถ้าเก็บ
 ความรู้สึกไว้ไม่ได้ ออกทางปากแล้วก็ไปทะเลาะกันไม่ได้

ให้ดูตัวเอง มันคิดเรื่องราวอะไร คิดเรื่องใครไม่ดีอย่างไรให้ดูตัวเองผู้มันคิด
 มันคิดมันคะนอง มันอยู่เป็นสุขไม่ได้หาคิดเรื่องคนนั้นคนนี่ เรื่องเจ้าของไม่คิด นี่ละเสีย
 ตรงนี้ ผู้ปฏิบัติธรรมเสียตรงนี้ ผู้ที่เขาไม่ปฏิบัติธรรมก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ผู้ปฏิบัติธรรม
 ควรจะดูหัวใจตัวเอง มันคิดผิดถูกชั่วดีอะไรมันจะออกจากทางใจของเรา ให้พิจารณา
 จำให้ดีนะทุกคนๆ

เวลานี้เราไม่ได้สอนแล้วละ พระทั้งวัดนี้ก็ไม่ได้สอนเดี๋ยวนี้นะ เลิกหมดแล้ว ก็
 กลายเป็นแกงหม้อใหญ่ไปเดี๋ยวนี้อสอนเป็นแกงหม้อใหญ่ไปหมด แต่ก่อนสอนแต่พระ
 ล้วนๆ เต็ดขาดๆ อยู่บนศาลา เทปที่ได้ฟังเป็นเทปที่เด็ดขาดเผ็ดร้อนก็คือเทปที่สอน
 พระ จากนั้นมาแล้วก็มีแต่แกงหม้อใหญ่ไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไรเลย อย่างทุกวันนี้
 เทศน์สอนพระไม่ได้เทศน์นะ มีแต่เทศน์สอนประชาชนอยู่อย่างนี้ละ ก็ไม่ได้หน้าได้หลัง
 อะไร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ